

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Donato Carrisi
LA CASA SENZA RICORDI

Copyright © Donato Carrisi 2021
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04512-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DONATO KARIZI

KUĆA BEZ
SEĆANJA

Prevela Milica Medić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Za Antonija i Vitorija,
moje sinove, moj istinski dar.*

Karabinijerska stanica
Šumska služba
BARBERINO DEL MUÐELO

Za korpus Oružanih snaga
Korpus karabinjera Toskana – FIRENCA
(i P. C. Oblasnoj komandi korpusa
karabinjera PODGORA)

Predmet: Izveštaj o nestanku (Protokol br.
662637070VR)

Dana 7. juna 2020. – negde oko 6.23 – dvoje izletnika prijavilo je pozivom na 112 napušteni automobil u šumi na lokalitetu „Vale del Inferno“.

Poslata patrola zaista je otkrila na sedamnaestom kilometru regionalnog puta 477 *fijat pandu* tamnocrvene boje (tablice „CR990FR“). Vrata i prtljažnik vozila parkiranog pored puta u pravcu Paso dela Sambuka bili su otvoreni. Zadnja leva guma bila je probušena. Prisustvo pomoćnog točka na asfaltu i dizalice još uvek postavljene ispod automobila ukazivalo je na to da je

Donato Karizi

vozač sam pokušao da zameni točak – pokušaj koji očigledno nije sproveden do kraja.

Unutar putničkog dela automobila pronađeni su brojni lični predmeti koji su po svoj prilici pripadali ženi i detetu, među kojima su bili odeća, prekrivači i drugi predmeti koji su ukazivali na to da je automobil o kome je reč trenutno bio jedino prebivalište dva lica. Na osnovu potvrde o registraciji zaključeno je da je polovni automobil 2017. godine kupila 44-godišnja Mirbana Džuljeta Laci zvana *Mira*, rođena u Albaniji. Žena, u Italiji već skoro četiri godine, ranije je radila kao negovateljica u okolini Muđela, dok je u poslednje vreme naizmenično radila kao čistačica i peračica sudova u jednoj piceriji.

Živela je sa dvanaestogodišnjim sinom Nikolinom, *Nikom*.

Uslovi siromaštva ove porodične zajednice odranije su poznati socijalnoj službi, između ostalog i zbog stalnog zanemarivanja školskih obaveza.

Potvrđeno je da su se u automobilu nalazili upravo ova žena i dečak, jer su viđeni prethodnog dana negde oko 18 časova na jednoj od benzinskih pumpi *TotalErg* u blizini Pjedimontea dok su kupovali sendviče na automatu.

Od tada je nemoguće ući u trag majci i sinu.

U iščekivanju novih informacija, upućujemo molbu da se slučaj prijavi svim lokalnim policijskim stanicama.

23. februar 2021. godine

I ove srede, uzgajivačica konja probudi se u svom krevetu bez ikakvog upozorenja, odjednom otvorivši oči. I ove srede prvo pogleda u starinski budilnik na noćnom stočiću i uveri se da je tačno 3.47.

Možda bi trebalo da ispita razloge zbog kojih se, sada već nedeljama, budi uvek u isto vreme, ne promašivši ni za minut. Deo nje bio je ubeđen da postoji razlog zašto joj se ova brojka stalno vraća u starosti kao neka čudna bajalica. Drugi deo nje pak nije želeo da ide dublje, jer je bila ubeđena da, i to naročito u određenom dobu života, neka pitanja treba ostaviti bez odgovora. Ako ništa drugo, onda iz sujeverja ili naprosto iz opreza. U suprotnom bi vrlo lako počela da se pita i o drugim, mnogo važnijim stvarima. Na primer, o smislu života ili o tome šta se tačno dešava kad umreš. U osamdeset drugoj godini bolje je izbegavati određena pitanja. Između ostalog i zato što stari ljudi, iako to nikada ne bi priznali, na ta pitanja već imaju sve odgovore.

Tako će zagonetka tačnih 3.47 biti uz nju sve vreme koje joj je preostalo, i bila je sigurna da će dan u kome njen unutrašnji časovnik pogreši makar i za samo jedan minut ujedno biti i dan kada se neće ni probuditi.

Nesanica joj je dopuštala da spava najviše četiri ili pet sati u toku noći. Volela bi da je tako bilo kad je imala dvadeset godina. Umesto toga, sada je imala mnogo više minuta na raspolaganju i gotovo ništa čime bi ih ispunila. A svaka starija osoba zna da, iako sekunde neosetno teku,

minuti su teški poput kamena. Zbog toga je starost bila prava borba između vremena koje neumitno teče i vremena koje, s druge strane, nikada ne prolazi. Zapravo, pre nego što bi otkucalo podne, ona bi se već pobrinula za konje. Ostatak je bilo samo uvežbavanje beskrajne dosade.

Ali nije imala izbora.

Zato, kao i svakog jutra nakon buđenja, žena obu čizme na umorna stopala, obuče zeleni kaput, stavi na glavu *borsalino* filcani šešir, a u džep cigare *Toscana Classico*, posla poljubac mužu na crnobeloj fotografiji sa venčanja u vitrini i upali vatru u peći od livenog gvožđa, da bi je po povratku sačekala toplota.

Pokrenu *ladu nivu* i sačeka da se motor zagreje, zatim ode po svoja dva setera smeštena između škole za jahanje i štala, pusti ih u auto i uputi se ka Paso dela Sambuka i prirodnom rezervatu.

Kretala se polako, iz druge u treću brzinu, ne koristeći silu, jer njena *lada* beše navikla na nežnost. Nije osećala potrebu za novim automobilom jer ni ona više nije bila „nova“, i osećala bi se smešno. Kao što nikada nije poželela drugog muža, čak ni nakon što je njen odlučio da pre nje zakorači u tamu onog sveta. Neke je stvari teško objasniti, a poređenje terenskog vozila iz '77 i jedinog čoveka u njenom životu bilo je jedna od njih. Ipak, uvek se radilo o privrženosti i vernosti. Svaki put kad bi vozila, s ponosom bi se setila lepih reči koje je dobila kad je obnavljala vozačku dozvolu. Savršen vid i pokreti. To je pomalo i tajna dobrog braka. Uvek biti pažljiv i spreman na neočekivano. Jer, kao što ju je naučila mama, najgore naposletku stigne svakoga.

Stiže na čistinu usred bukove šume odakle su se pružale staze koje vode ka vodopadu Rovigo i klisuri poznatoj pod nazivom Vale del Inferno. Parkira se i pusti pse da njuškaju okolo. Za to vreme, ona izvuče iz džepa cigaru koju je ponela, prepolovi je i stavi polovinu između usana. Bilo bi neoprezno da je upali usred šume, ali volela je da je žvaće.

Nije znala zašto u poslednje vreme stalno dolazi baš tu.

Mogla je da izabere druga mesta, lepša od ovog.

To i buđenje u 3.47 postali su joj navika.

Kuća bez sećanja

Možda je najviše volela ovu šumu jer je tu nekada išla u lov s mužem. Lov, kao i ljubav prema konjima, bili su ono što ih je ujedinilo. Uzgajivačica je ovu strast nasledila od oca koji ju je, budući da je imao samo kćerke, podigao kao dečaka. Niko nije ni pomišljao da će se jednog dana udati. To se ipak dogodilo. Nakon smrti muža, obećala je sebi da će nastaviti da ide u lov, ali su njene dvocevke zapečaćene i zaključane nakon što su je unuci tinejdžeri verbalno napali jer se na božićnom ručku pojavila sa dve lepe bele jarebice. Da ih umiri, htela je da ispriča kako je, sa dvanaest godina, učestvovala u hajci na veprove, koja je za nju bila kao obred inicijacije. Upravo u lovu naučila je da poštuje prirodu i životinje. I želela je da doda kako oni u gradu vole samo pse i mačke, ali zato jedu meso iz supermarketa. Na kraju dana vratila se kući, ponižena i neutešna, shvatajući da će ta porodična tradicija nestati zajedno s njom.

Naravno, seterima se nije mogla oduzeti lovačka priroda kao puškama! Morali su da daju oduška instinktu na neki način, sirote zveri. Postojao je rizik da počnu da jure sami sebe, kao što se dešavalo retrieverima koji bi poludeli bez plena za kojim mogu da trče.

Eto zašto je uzgajivačica konja svakog dana odlazila na ovo mesto i puštala setere da trče na slobodi, da bi bar njima pružila iluziju da još uvek imaju cilj. I ovog jutra, pomerivši jezikom ugašenu cigaru u ugao usana, kratko i odlučno zviznu.

Na taj znak, oba setera istovremeno pojuriše i nestadoše u žbunju.

Nakon nekoliko trenutaka, utihnuli su i zvuk trčanja kroz granje i šuškanje bukovog lišća. Sunce još ne beše izašlo, ali vazduh je već postajao topliji i zgušnjavao se u rosnu svetlucavu izmaglicu, kao da je priroda nagoveštavala dan. Bilo je brižljivo izvajanih sitnica, detalja koji su je oduvek oduševljavali, i u grobu će joj nedostajati ta mala savršenstva Stvoritelja. Duboko udahnu smolu i vlažnu zemlju, zakorači u stranu i istovremeno oslobodi creva glasnim prdežom, jer jedna od prednosti starenja bila je upravo mogućnost da se oskrnavi savršenstvo Stvoritelja. Uživala je u ravnodušnom miru naizgled zaustavljenog vremena, ne razmišljajući o tome koliko joj je još takvih trenutaka preostalo, kada je obuze čudan osećaj koji još nikada do tada nije osetila.

Predosećaj da nije sama.

To nije bila samo sumnja, već izvesnost. Nije znala odakle dolazi. Trajalo je tek trenutak, i pre nego što je mogla da dokuči odakle dolazi, ponovo je ugledala pse u daljini i usmerila pogled u pravcu kojim su otišli.

Mahnito su lajali.

Najpre je pomislila da su ušli u trag kakvom neopreznom zecu koji je napustio jazbinu pre zore u potrazi za hranom. Ali, u tom slučaju, već bi ih videla kako se vraćaju, odvažni i sa plenom u zubima.

Međutim, što je za njih bilo neobično, seteri se nisu vraćali.

Tada, da bi ih dozvala, stavi dva prsta u usta i ispusti dug, glasan zvižduk. Ništa: nastaviše da laju, uznemireni. Malo potom počеше da zavijaju. Žena shvati da pokušavaju da joj privuku pažnju.

Takođe shvati da se u šumi nalazi nešto što ih zadržava.

Bez daljeg odlaganja, vrati se do *lade* da uzme baterijsku lampu iz pretinca, a zatim zađe u gusto rastinje.

Krčila je sebi put koliko je mogla žuljevitim rukama, grana je ogreba po obrazu, ali ona to nije ni primetila jer ju je, osim laveža njenih najmilijih zveri, zbog osećaja koji ju je malopre obuzeo, vodio i strah, i molila je baš onog Boga u kog nikada nije verovala da se njene strepnje pokažu kao neosnovane, kao proizvod mašte podstaknute strahovima koje donosi starost.

Uperivši svetlo ispred sebe, žena uspe da prepozna u spletu žbunja senke dva setera koji su se mahnito kretali ukруг, kao da su nešto zarobili.

Kad se dovoljno približila, uperi baterijsku lampu ka njima.

Plen je bio dečak.

Žena se zaustavi u trenutku, a šešir joj pade s glave. Pogleda ga bolje. Imao je jedanaest ili dvanaest godina i bio je nepomičan. Oblačići pare stvarali su mu se iznad usta pri svakom izdah. Iza tog neprozirnog

pokrivača video se dugi slap plave kose, i šiške kroz koje su virile dve ledenoplave, daleke zenice. Koža mu je bila tako providna, tanka poput maramice, da su se kroz nju nazirale vene. Izgledao je kao da je od voska. Nosio je zimsku odeću, ali je prekrstio ruke na grudima i drhtao od hladnoće. U očima mu se ogledala svetlost baterijske lampe. Nešto je bilo čudno. Onda shvati.

Nije treptao.

Nikada neće zaboraviti taj pogled. Najlogičnije pitanje koje je mogla da mu postavi bilo je šta radi potpuno sam u šumi usred noći. Ali zatim je shvatila da se, iako je to bilo besmisleno, plaši odgovora. Zatim ga upita, „Da li si se izgubio?“

Voštani dečak je nastavio da je posmatra, nem i bezizražajan.

„Kako se zoveš?“

Nema odgovora.

Za to vreme psi su nastavljali da laju na njega. Žena žustro zazvižda da bi ih pozvala na poslušnost, ali nisu prestajali. Ponovo pokuša, ali nisu se obazirali na naredbu. I jedino objašnjenje koje joj je palo na pamet bilo je: *Plaše se*. Bilo bi logično da je suprotno, a umesto toga događala se nesvakidašnja scena, jer je dete delovalo potpuno bezopasno.

„Dosta!“, povika tada i približi se jednoj od životinja, podiže ruku i blago je udari po njušci. Seter se povuče iza njenih nogu, a njegov drugar učini isto. Drhtali su. Da bi ih umirila, žena izvadi iz džepa kaputa komadiće suve slanine i dade im ih. „Odvešću te na moje imanje i odatle ćemo obavestiti nekoga, dogovoreno?“, predloži, jer tu svakako nije bilo dometa i bilo je beskorisno nositi mobilni telefon sa sobom.

Predlog nije izazvao nikakav odgovor.

„Mora da si gladan“, pretpostavi tada uzgajivačica konja. Ovog puta, ne čekajući odgovor, sagnu se da podigne šešir, smireno ga očisti od zemlje i okrenu se da se vrati. Nadala se da će njena strategija uspeti, jer nije imala drugih ideja za rešavanje ove situacije. I, iskreno, čitava stvar je i nju počinjala da plaši. Zatim začu korake iza sebe i shvati da je dečak prati.

Psi su, međutim, još uvek bili uznemireni.

* * *

Tokom povratka u uzgajivačnicu dečak je nastavio da ćuti. Izgledao je neobično mirno, kao da ga je nemoguće uznemiriti. Kao da nije ljudsko biće. Došao je iz nekog drugog sveta, u to nije bilo sumnje. I nakon što ga je malo kasnije posmatrala kako u tišini jede hleb i mleko, sedeći na podu prekrštenih nogu ispred naložene peći, žena ponovo pomisli na osećanje koje ju je obuzelo pre njihovog susreta: izvesnost da nije sama. I pomisli da je taj dečak smrt.

Da, smrt se šetala šumama Muđela u liku dečaka. I upravo je ona bila ta koja ju je poslednjih nedelja budila tačno u 3.47, samo da bi je pripremila za taj sastanak. I opet je ona bila ta koja ju je pozivala da dođe u Vale del Inferno, jer to je bilo mesto koje je izabrala za sastanak.

Smrt ju je čekala, a ona ju je sada čak povelala i kući. I ubrzo, kad se užina završi, konačno će progovoriti, najavljujući joj nevinim glasom ono što nijedno ljudsko biće ne želi da čuje.

Da je kucnuo njen čas.

Nakon što je pozvala 112, dok je grozničavo čekala da neko dođe i oslobodi je tog uznemirujućeg prisustva, žena je potražila utehu u pogledu pokojnog muža sa svadbene fotografije u vitrini. On bi znao šta da radi. U tom trenutku oseti neku vrstu prosvetljenja i seti se nečega. Nije bila sigurna, ali u ovom kraju pričalo se o tome neko vreme.

Uđe u spoljni toalet u kome je na podu pored WC šolje bila hrpa starih lokalnih novina. Poče da ih prelistava sve dok nije naišla na primerak dnevnih novina sa početka prošlog leta. Samu sebe iznenadi svojim pamćenjem. Odjednom, pomisao da ovo dete ima veze upravo sa smrću nije joj više izgledala toliko sumanutu.

Postojao je samo jedan način da otkrije da li greši. Pridruži se svom ćutljivom gostu sa isečkom novina u rukama.

„Niko?“, pozva ga bezizražajnim glasom.

Dečak prestade da jede. Zatim se okrenu i zagleda se u nju.

2

„Još uvek imam pesak na stopalima“, primeti Lavinija. „Možda je trebalo da ih isperem pre nego što uđem u kuću, sve ću isprljati.“

„Nema veze“, odgovori joj Pjetro Gerber.

„Nadam se da sam stavila dovoljno kreme za sunčanje, jer sam prošlog leta baš izgorela“, reče zabrinuto devojčica.

„Sve je u redu“, razuveri je. Zatim, u pokušaju da je umiri, proba da joj usmeri pažnju na nešto drugo. „Da li ti je bilo lepo na plivanju?“

„O, da“, potvrdi ona, zadovoljna. „*Duuugo* plivanje sve do bova.“

To je bio jedan od razloga zbog kojih ju je doveo na more, znao je da je plivanje smiruje.

„Zašto smo došli ovde?“, upita ona sumnjičavo.

„Zato što je važno početi iz početka...“

Lavinija je vagala njegove reči. „Početi iz početka“, ponovi.

„Nikada ranije nisam bio u tvojoj sobi“, nastavi on, kako ne bi izgubio nit razgovora.

Ona pogleda oko sebe. „Nekada je to bila mamina soba, kada je bila mojih godina. Sve sam ostavila kao što je bilo, ništa nisam ni taknula.“

„Zašto si to uradila?“

„Jer sam znala da je njoj stalo do toga i brinula sam se da joj se ne bi svidelo ako bih počela da lepim svoje postere i sklanjam njene stvari sa polica. Kao na primer njenu kolekciju školjki.“

„Ispričaj mi nešto o ovoj kući, hoćeš?“

Lavinija razmisli o tome. „To je bakina vila, i ona je dolazila u Forte kao devojčica... Mislim da je ovu kuću napravio njen tata koji je građio brodove.“

„Znači da je mnogo stara.“

„Da, čini mi se da postoji ime za te vitraže sa velikim cvetovima u boji i zidove oslikane biljkama puzavicama. Baka mi je to uvek govorila...“

„Misliš na secesiju.“

„Upravo to! Reč mi je bila na vrhu jezika!“ Ote joj se osmeh i otkri rupice na obrazima.

„Koliko dugo nisi dolazila ovde?“, upita dečji psiholog.

Devojčica, međutim, skrenu s teme. „Bilo je mnogo ljudi na plaži danas“, reče. „Banjo Aneta* bilo je prepuno porodica sa decom, jedno od njih pravilo je dvorac od peska pored našeg suncobrana.“

Gerber proceni da za Laviniju možda još nije došao trenutak da se suoči s pravim razlogom zbog kog su bili tu, pa odluči da joj udovolji. „Lepo ti stoji taj tirkizni bikini.“

„Stvarno?“, upita, polaskana.

„Stvarno“, potvrdi on.

„Zaista, da me vi niste ubedili, nikada ga ne bih nosila. Stidela sam se jer bi trebalo da smršam bar nekoliko kilograma – pogledajte samo ove salčiče.“

„Ja baš mislim da ti savršeno stoji, znaš?“

Lavinija je imala četrnaest godina i razlog zbog kog ju je majka poslala kod Gerbera bio je taj što ona više nije mogla da vidi samu sebe onakvom kakva je zaista. Krhka ptičica koja ima jedva trideset kilograma. Međutim, psiholog nije bio siguran da terapija deluje. Tokom bezbrojnih seansi, primetio je neku vrstu zida u njoj. Lavinija je bila ta koja je stvorila zid. Malo-pomalo, Gerber je uspeo da joj se približi. Zid je činila izmišljena telesna masa neophodna da spreči da je preplavi bol. Uz to, međutim, taj zid prečio je put i svemu ostalom, pa i hrani koja joj je bila potrebna da bi preživela. Uklanjanje blokade proizvelo

---

* *Bagno Annetta* – Primorsko odmaralište u mestu Forte dei Marmi u Italiji. (Prim. prev.)

bi katastrofu. Umesto da je ukloni, Gerber je želeo da Lavinija pogleda iza svog zida.

Ipak, ono što je čeka s druge strane neće biti prijatno.

Ali u ovom trenutku glavni problem doktora Gerbera bio je taj što se devojčica pokazala otpornom na hipnozu. Zbog toga je tražio dozvolu od njene majke da je odvede u kuću na moru gde je Lavinija, prema sopstvenim rečima, provela neke od najlepših trenutaka svog kratkog bivstvovanja. „Ko spava u sobi pored?“, upita terapeut.

„Desno je mamina nova soba“, hitro odgovori devojčica.

„A šta je levo?“

Lavinija se namršti. „Ništa, nema ničega tamo“, požuri da kaže. „Ta soba je prazna.“

„Sigurna si?“, podsticao ju je Gerber. „Što ne bismo otišli da proverimo?“

Devojčica zastade da razmisli. „Sad mi se to ne radi.“

„Hajde, daj mi ruku – biću uz tebe, uradićemo to zajedno. Ne izgleda mi kao težak poduhvat...“

„Dobro“, popusti ona stidljivo.

Za Gerbera je to bila važna prekretnica. Pustio ju je da ga vodi, on ju je samo pratio.

„Zatvorena je“, zaključila Lavinija čim su stigli ispred vrata.

„Ali u bravi je ključ, vidiš?“, ohrabri je psiholog.

Lavinija, međutim, nije uspevala da se odluči.

„Šta je bilo?“, upita je, iako je znao odgovor. To što je bilo pred njima nisu bila tek vrata, već granica. Zabranjena soba. Kad bi Lavinija ušla unutra, život bi joj se zauvek promenio. A ona nije bila spremna da to učini. Ne još.

Obrati mu se gotovo ljutitim tonom. „I šta će se desiti tu unutra, pokušaćete da me hipnotišete kao i prethodnih puta? Možda ćete upotrebiti neki novi trik...“

„Objasnio sam ti kako deluje – nemam tu moć, ti odlučuješ. Ako ti to ne želiš, ja ne mogu da uđem u tvoj um.“

Disanje joj se ubrzalo. Netremice je gledala u zatvorena vrata, Gerber je to znao.

„Neću više da budem ovde, hajdemo“, reče, odlučna.

„Pre ili kasnije moraćeš da otvoriš ova vrata, Lavinija. Znaš to i sama.“

„Ne danas, ne sada.“

Ali Gerber je želeo da istraje. „Šta se to nalazi u toj sobi? I zašto te toliko plaši?“

„Ne ovog puta, molim vas.“ Ton joj postade molećiv.

„Ne može ništa da ti se dogodi, tu si sa mnom“, pokuša da je razuveri.

Nakon još jedne kratke tišine, devojčica ga upita: „Da li je istina da vas zovu uspavljivač dece?“

„Da“, priznade hipnotizer.

„Kako da znam da me ono što želite da mi uradite neće povrediti?“

Pitala ga je da li može da mu veruje. Bio je to značajan korak napred. „Otkriću ti tajnu, važi?“

„Dobro“, reče ona, sad već opuštenija.

„Koji je danas datum?“

Pitanje ju je uhvatilo nespemnu. „Nisam sigurna...“, priznade, zbušnjena. „Ali mislim da je februar.“

„Upravo tako“, potvrdi on. „I ne deluje ti čudno da je u februaru ovako vruće i da si se čak okupala u moru?“

„Zapravo, da“, složi se devojčica. Zatim iznenada shvati. „Nismo u vili u Forte dei Marmi... *U mojoj glavi smo...*“

Gerber je ćutao.

„Nije moguće“, nastavi ona u neverici. „Sve je tako... *stvarno.*“

„Tvoj um je najsigurnije mesto na svetu u ovom trenutku, Lavinija. Veruj mi, ovde ne može da ti se desi ništa loše.“

„Da li ste na to mislili malopre kada ste rekli da moramo da počnemo iznova?“

„Da“, priznade.

„Ne sviđa mi se ovde, ne sviđa mi se ovaj početak.“ Devojčica počea da gubi dah i da se guši. „Hoću da odem odavde, kako da izađem?“

Nažalost, ogled nije urodio plodom i Gerber nije mogao da je prisili da ostane. „U redu, kako želiš“, reče mirnim tonom. „Sada ćeš čuti zvuk i ne bi trebalo da se uplašiš.“

Kuća bez sećanja

„Čujem ga“, potvrdi devojčica.

Bio je to ujednačen metalni otkucaj. Sve vreme je bio prisutan u pozadini da bi u jednom trenutku dopro do Lavinijinog nesvesnog. U isto vreme postala je svesna stvarnosti.

„Brojaćemo zajedno unazad od broja deset... Da li si spremna?“

„Jesam.“

Pre nego što se odbrojavanje završilo, Lavinija je već bila otvorila oči. Prestade da se njiše na stolici za ljuljanje i pogleda oko sebe s nelagodom. Radna soba u potkrovlju. Biblioteka. Crveni tepih s rasutim igračkama. Upaljeni kamin. Svod sa gredama. Sivilo kišnog popodneva koje se probijalo kroz navučene zavese iza kojih se u daljini nazirao Trg Sinjorija.

Gerber pruži ruku ka stočiću pored i isključi električni metronom. Otkucaj koji ih je poput ronilačkog konopca povukao nazad utihnu, ustupivši mesto pucketanju vatre. „Nemoj da ustaješ, ne još“, savetovao ju je, da joj se ne zavrti u glavi. „Kako se osećaš?“

„Dobro... Da, dobro sam...“, odvrati ona, kao da to potvrđuje i samoj sebi. Potom, leđima još uvek naslonjena na naslon stolice za ljuljanje, okrete se prema psihologu i nekoliko trenutaka delovalo je kao da želi da mu prouči izgled. Narandžasti džemper, naočare i čupava kosa. Možda je htela da utvrdi da li je stvaran. „Kako se to desilo?“, upita. „Nisam ni primetila...“

Bio je to prvi put da se Lavinija potpuno predala hipnozi.

„Upravo je to bilo važno, da ne primetiš“, potvrdi Gerber. „To se nije desilo danas, bilo je potrebno vreme. Sve si uradila sama – svaka seansa bila je korak dalje.“

„I šta će se sada dogoditi?“, upita, sa zebnjom.

„Videla si vrata. Pre ili kasnije smoći ćeš snage da ih i otvoriš“, uveravao ju je hipnotizer, ustajući sa stolice da raširi zavese na prozoru – iza stakala neprozirnih od kiše, Firenca se igrala žmurke.

„A šta ako se to nikada ne dogodi?“